

Не мисли за твоите другари и приятели, чи съ безз благочестіе, що едвѣмъ по нѣкой пѣтъ или и никакъ неразговарѣтъ за ради онымъ работи, що то са относѣтъ на нашѣ-тѣ свѣтъѣ вѣрѣ. И тѣи иматъ свое-то время, т. е. кога-то съ сами, тогава склапатъ рѣще-те си, и съ умиленіе управѣтъ очи-те си на небо-то, па съ тайно сърдечно треперанье и душѣ-тѣ си предъ Бога изливатъ. Вѣрувай, юноше, вѣроисповѣданіе-то е на секій челоуѣкъ найвысокъ, на сърдце-то му найдрагоцѣнненъ и найсватъ предметъ. Но челоуѣцы-те, кои-то съ и стинно благочестиви, никори неизносѣтъ на видѣло свое-то благочестико расположение. Тѣи го пазѣтъ дълбоко въ сърдце-то си, като найскѣпоцѣнно иманье тѣхно. Секій за себе знае въ какво отношеніе стои съ Бога. Па що му е останало да са авно разговара за това съ другиго? Дали ще съ това себе или другиго да ползува? И дали неможе да са догоди, да съ такъвъ разговоръ себе понапредъ повреди, що други-те или не бы го разумели, или бы нѣгови-те рѣчи совсемъ другоаче истолковали?

Немисли ни за онымъ, чи съ безз благочестіе, кои-то са или изъ лекомысліе, или изъ суетѣ пре-правѣтъ, като чи съ, незнаѣ, колко просвѣщенни, остроумни и прозорлики, па нѣкой пѣтъ до такова заблужденіе додатъ и забораваѣтъ за себе що-то рѣчи-те на црьккены-атъ разумъ, на свѣщенны-те обра-ди, па и на самѣ тѣ църковна наука, за смѣхъ дръжатъ. Далечъ да бѣде отъ насъ и да помислиме чи е възможно, да изкаждаме прѣкоръ, на онова, що е за секиго благотворно. Но и сами те тыя присмѣ-вачи, макаръ колку да съ распуснати и несмыслен-ни, пакъ вѣтре въ душѣ-тѣ си оскѣпатъ гласъ-атъ на вѣроисповѣданіе-то. Злочестны дни, различни